

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 52454-12-10 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

העותרים:	1.	מוראר
	2.	מוראר
	3.	מוראר
	4.	מוראר
	5.	מוראר
	6.	מוראר
	7.	המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר כולם על-ידי ב"כ עוה"ד עדי לוסטיגמן ואח'

- נ ג ד -

המשיב:
מדינת ישראל - משרד הפנים
על-ידי ב"כ עו"ד נדב ביננבאום
פרקליטות מחוז ירושלים (אזרח)

פסק-דין

1. העתירה שבכותרת – עניינה בקשת העותרים לשדרוג מעמדו של העותר 3 למעמד של קבע. יצוין, כי מלכתחילה הוגשה העתירה בעניינם של העותרים 2, 3 ו-4. אלא שעניינה של העותרת 4 בא על פתרונו; ואילו לפי החלטתי שמיום 5.5.2011, נמחקה בהסכמה העתירה בענייניו של עותר מס' 2. נותרה להכרעה שאלת מעמדו של עותר 3.

רקע רלבנטי

2. העותרת 1, גב' מוראר, היא תושבת ישראל ואמם של העותרים 2-6. היא התאלמנה מבעלה שהיה תושב שטחים. נציין עוד, וכפי שיובהר לעניינים אלה רלבנטיות בהמשך – כי העותר 3 שעניינו עומד על הפרק, מר מוראר, הוא יליד 31.1.1991. כמו-כן נציין גם שמועד לידתה של העותרת 5 – גב' מוראר (שעניינה אינו עומד על הפרק בעתירה זו, אולם הוא כרוך בה) – הוא 30.11.1986.

3. ביום 31.10.2004 הגישה העותרת בקשה להסדרת מעמד של חמשת ילדיה. אין חולק, שבאותו מועד היה העותר 3 בן 13 ומספר חודשים (ומכל מקום, בן פחות מ-14). העותרת 5, גב', הייתה בת 17 ו-11 חודשים. בקשה זו שהגישה העותרת – סורבה, וזאת בהחלטת המשיב מיום 24.2.2005. החלטת המשיב בנדון קבעה שהעותרים 4 ו-6 יקבלו מעמד ארעי (וקבוע) בהתאמה, אולם הבקשה עבור שלושת הילדים הגדולים יותר של העותרת – ובהם העותר 3 והעותרת 5 – סורבה והכל נוכח חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003 (להלן: חוק הוראת השעה).

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 10-12-52454 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

פסק הדין בעת"מ 311/06

4. בעקבות ההחלטה בעניינם, הגישו העותרים עתירה לבית-משפט זה (עת"מ 311/06 מוניר נ' שר הפנים). פסק הדין בעתירה זו ניתן על-ידי כב' השופט מ' סובל ביום 21.8.2008. הקביעות שבפסק-דין זה ומשמעותן, עומדות ביסוד חלק מן המחלוקות שבין הצדדים שלפניי ולכן אתעכב קמעא על שנקבע באותו פסק-דין.

5. בפסק הדין צוין, שהעתירה כוונה נגד סירוב משרד הפנים לרשום בישראל את שלושת ילדיה הגדולים של העותרת, כאמור. נרשם בעתירה, שהסירוב בעניינו של העותר 3 בא לאחר שבעת הגשת הבקשה הוא היה מעל גיל 12, בעוד שחוק הוראת השעה, לפי נוסחו דאז – לא אפשר מתן מעמד לילד בגיל זה. אלא שצוין עוד בפסק הדין, לאחר שהדבר עלה גם בהודעות שונות לבית המשפט מטעם ב"כ העותרים דאז, שלאור תיקון חוק הוראת השעה בחודש אוגוסט 2005 באופן המאפשר מתן היתר מתי"ק לקטין תושב אזור שגילו מעל 14 שנים – שזה היה גילו של עותר 3 אז – הרי שהעתירה בעניינו של העותר 3 (בין היתר) – התייתה.

6. מכאן ואילך, התמקד הדיון בעתירה בעת"מ 311/06 בעניינה של העותרת 5, היא גבי אשר לה – צוין בפסק הדין שסירובו של משרד הפנים לרשום אותה היה נעוץ בכך שבעת תיקונה של הוראת השעה היא הייתה בת למעלה מ-18 שנים. בפסק הדין ציין בית המשפט, בהמשך לאמור לעיל, שלהבדיל מארבעת אחיה שנולדו בחברון – העותרת 5 נולדה בירושלים. בית המשפט ציין עוד, שטענת העותרת לפניו הייתה בין היתר, שהיא לא הייתה "תושב אזור" במועד בו הוגשה הבקשה. המשיב טען לפני בית המשפט, כאמור בפסק הדין, שאמנם הבקשה בעניינה של העותרת 5 הוגשה ביום 31.10.2004. אולם במועד זה, לא הייתה לעותרת 1 – אמה של העותרת 5 – תושבות, שכן במועד זה עמדת המשיב הייתה שתושבות האם פקעה. התושבות הוחזרה לאם – העותרת 1 – רק לאחר שהעותרת הגיעה לגיל 18.

7. בפסק הדין בעת"מ 311/06 קבע בית המשפט, שיש לראות בהחלטת המשיב שהשיבה לעותרת, גבי (האם), את רישיון ישיבת הקבע שלה לא רק כהשבת הרישיון אלא הכרה בכך שלא היה מקום מלכתחילה להודעה על פקיעת הרישיון (הודעה מיום 8.9.2004). ביטול ההודעה הביא לכך, כך נקבע, שהעותרת גבי (האם) יכולה הייתה להגיש – כפי שאכן עשתה זאת, ביום 31.10.2004 – בקשה לרישום העותרת 5 במרשם האוכלוסין. במועד זה, העותרת 5, גבי, הייתה עדיין קטינה ולא היה מקום לטרב לבקשתה. בית המשפט

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 52454-12-10 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

הוסיף (סעיף 5 לפסק הדין) שהיות והעותרת 5 היא ילידת ירושלים, "הדיון בבקשתה צריך להתקיים במסגרת תקנה 12". בית המשפט גם קבע, בעקבות פסק הדין בע"מ 5569/05 משרד הפנים נ' עוויסאת (לא פורסם, 10.8.2008), שבמסגרת הפעלת תקנה 12 בעניינה של העותרת 5 יש לבחון גם את מרכז חייו של הקטין. בהמשך לכך, ציין בית המשפט, שמשרד הפנים לא בדק את שאלת מרכז חייה של העותרת בתקופה שקדמה להגשת הבקשה.

8. על רקע זה, קבע בית המשפט שעל המשיב לשוב ולדון בעניינה של העותרת 5, לבחון את שאלת מרכז חייה של העותרת קודם להגשת הבקשה ולהחליט בהתאם בכל הקשור למעמדה. עוד קבע בית המשפט, כי ככל שהבדיקה שתיעשה תראה שמרכז החיים של העותרת 5 היה מצוי בישראל, הרי שהדבר יכול להשליך על השאלה אם העותרת היא בגדר ההגדרה של "תושב אזור" שבסעיף 1 לחוק. נוכח ההגדרה של "תושב אזור" שחלה בעת הגשת הבקשה, הרי ש"אין מקום להחיל על הקטין באופן אוטומטי את חוק הוראת השעה רק בשל עצם רישומו במרשם האזור, אלא יש לאפשר לקטין להוכיח כי פרט לאותו רישום אין לו זיקה נוספת לאזור". על-כן, נקבע בפסק הדין, שמתאפשר לעותרת 5 לנסות ולהוכיח כי בעת הגשת הבקשה לרישומה בישראל ביום 31.10.2004, לא הייתה לה כל זיקה נוספת לאזור פרט לרישומה בו, והוסיף בית המשפט וקבע, ש"אם העותרת תעמוד בנטל זה, יהיה מקום לבחינת בקשתה במסגרת תקנה 12".

9. ביני לביני, נמשכו התכתובות בין הצדדים ובמסגרת זו הוגשה ביום 10.7.2006 בקשה לאיחוד משפחות עבור ילדי העותרת ובהם העותר 3 שהיה אז מעל גיל 14. בקשה זו אושרה ביום 15.2.2007 על דרך של מתן היתר מת"ק (לעותר 3). זאת ועוד: לאחר פסק-דינו של בית-משפט זה בעת"מ 311/06, זומנה העותרת 1 וביתה (העותרת 5) לשימוע. ממצאי חקירת המל"ל הצביעו על כך שביום 12.9.2004 העיד אבי העותרת 1 על כך שמזה שנתיים גרה העותרת בסילוואן. גם גביית עדותה של העותרת על-ידי המל"ל הראתה לכאורה שהיא עזבה את חברון והגיעה לסילוואן בשלהי שנת 2002. גם השימוע העלה ממצא דומה. ביום 24.5.2009 קבע המשיב, כי גם לאור החומר שהומצא לו יש לראות בעותרת 5, גבי, כ"תושב האזור", כמשמעו בחוק הוראת השעה. במקביל, בקשות לשדרוג מעמד יתר הילדים (ובהם העותר 3) – נדחו. בשל כך, הגישו העותרים השגה לוועדת ההשגה לזרים – בה נתקף בין היתר אי שדרוג המעמד של העותרת 5, ושל העותר 3 – שכאמור לעיל, עניינו הוא הדורש הכרעה בעתירה זו.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-12-52454 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

החלטת ועדת ההשגה לזרים

10. ביום 31.10.2010 ניתנה החלטת ועדת ההשגה לזרים בהשגתם של העותרים. בכל הקשור למעמדה של העותרת 5, הגב' , קבעה ועדת ההשגה שמרכז חייה של העותרת 5 מאז 2002 – היה בירושלים והיא גם נעדרת זיקות לאזור (למעט העובדה שמחצית בני משפחתה מתגוררים באזור). על-כן, ובהתאם לפסק הדין בעת"מ 311/06 שהעניק משקל רב לעובדה שהעותרת 5 נולדה בירושלים – קיבלה ועדת ההשגה את ההשגה וקבעה שהעותרת 5 רשאית להירשם בישראל במעמד של אמה, תושבת הקבע.

11. לעומת זאת, בעניינו של העותר 3 – נדחתה ההשגה. הגם שהעותרים טענו בוועדת ההשגה, כי יש להשוות את מעמדו של העותר 3 למעמדה של אחותו העותרת 5, קבעה ועדת ההשגה שהסירוב לבקשת השדרוג של העותר 3 היה סירוב כדין. ועדת ההשגה קבעה, שהקביעה הפוזיטיבית בפסק הדין בעת"מ 311/06 הייתה שסירוב המשיב לבקשת העותרת 5, גב' , היה שלא כדין, מפני שהיא ילידת הארץ. אולם, העובדות בעניינו של העותר 3 – כך נקבע – שונות הן: רק ביום 27.10.2004 הוגשה פנייה לרישומן במרשם האוכלוסין בישראל, העותר 3 היה אז בן 13 ו-10 חודשים. העותר 3 גם הגיע לגיל 14 לפני התיקון לחוק הוראת השעה שמשנת 2005. מכל מקום, הבקשה לשדרוג העותר 3 – סורבה עוד לפני התיקון לחוק הוראת השעה וממילא לא הייתה כל בקשה לפני המשיב בעניינו, בעת תיקון החוק. מכאן העתירה שבכותרת.

העתירה

12. בעתירה שהוגשה לבית-משפט זה – והדורשת כאמור הכרעה בעניינו של העותר 3 בלבד – נטען שטעה המשיב בהחלטתו שלא לשדרג את מעמדו של עותר מסי 3. לטענת העותרים, ברור לאור המתווה שנקבע בפסק הדין בעת"מ 311/06 בעניין העותרת 5, שגם עניינם של יתר העותרים ובכללם העותר 3, היה צריך להיות מוכרע באותו אופן. משנקבע על-ידי ועדת ההשגה בעניינה של העותרת 5, שמרכז חייה היה בישראל בעת שהוגשה הבקשה בחודש אוקטובר 2004 – אותו דין צריך היה להיות מוחל גם על העותר 3. הילדים כולם גרו עם אמם בירושלים במועד הגשת הבקשה ובשנים שקדמו לכך. כך עולה, כנטען בעתירה, גם מהשימוע שנערך לעותרת. נטען עוד, שהמועד הרלבנטי לבחינת עניינו של העותר 3 הוא המועד בו הוגשה הבקשה לראשונה, כלומר חודש אוקטובר 2004. מדובר בנקודת זמן בה לא היה העותר בן למעלה מ-14 שנים. אשר-על-כן – הוא זכאי לשדרוג למעמד של קבע.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 52454-12-10 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

13. העותרים לא חלקו על כך שבקשה זו סורבה עוד קודם לתיקון חוק הוראת השעה; אולם, נטען לפניי, שחרף זאת יש לראות את המועד הרלבנטי "לקיבוע" גילו של העותר 3 כמועד הגשת הבקשה הראשונה כאמור (31.10.2004), וזאת נוכח פסק הדין בעת"מ 311/06 שכך קבע בעניינה של העותרת 5. כפועל יוצא מכך, נטען גם לפניי, שמלכתחילה אין לראות בעותר 3 כ"תושב האזור" בעת שהוגשה הבקשה, וזאת חרף העובדה שהוא נולד באזור והיה רשום באזור (וזאת בשל הגדרת "תושב האזור" שחלה אז). לחלופין נטען, שאפילו היה העותר 3 "תושב האזור" בעת הגשת הבקשה הראשונה, הרי שבמועד זה טרם מלאו לו 14 שנה ויש אפוא להחיל עליו את התיקון להוראות השעה (מאוגוסט 2005) המאפשר לשדרג את מעמדו למעמד קבע. העותרים הוסיפו וציינו, כי התוצאה האמורה מתבקשת לא רק מלשון החוק וההלכות שבאו בעקבותיו, אלא גם בשל שיקולים עקרוניים יותר, שעניינם הזכות החוקתית לחיי משפחה וטובת הילד.

התשובה

14. המשיב, בתשובתו, טען שיש לדחות את העתירה. נטען, שלא נפל פגם המצדיק התערבות בהחלטת ועדת ההשגה לזרים. המשיב טען, שההבחנה בין סוגי המעמד הניתנים לקטינים בהתאם לגילם, נקבעה בהוראת השעה (סעיף 3א). אין להחיל על העותר 3 את הדין שהיה בעת הגשת הבקשה הראשונה (בחודש אוקטובר 2004), שכן בקשה זו סורבה כדין עוד לפני תיקון חוק הוראת השעה באוגוסט 2005 – תיקון שאפשר מתן מעמד גם לילדים שמעל גיל 12. הוסיף המשיב וטען, שעותר 3 הוא "תושב האזור". כך הדבר בבירור, אם חלה על הנדון – כפי הנטען – ההגדרה המתקנת שבסעיף 1 לחוק והמסתפקת בעצם הרישום במרשם האוכלוסין של האזור. כך הדבר, אפילו לפי ההגדרה הקודמת של "תושב אזור" שבסעיף 1 לחוק הוראת השעה. לעניין אחרון זה נטען, שהעותר 3 נולד באזור, ורשום באזור. הנטל על העותר 3 להראות היעדר זיקה לאזור, אולם הוא לא עשה כן, בשים לב לכך שאפילו לשיטת העותרים – מילדותו ועד גיל 9 הוא חי באזור, כאשר לשיטת המשיב אף מדובר בחיים באזור עד גיל 12. העותר 3 נולד לאב שהוא תושב האזור – גם אם אביו, כבמקרה שלפניי, נפטר. עוד נטען, שקיים הבדל יסודי בין עניינה של העותרת 5 לבין עניינו של העותר 3. בעניינה של העותרת 5, קביעת פסק הדין בעת"מ 311/06 התבססה על כך שהעותרת 5 הייתה ילידת ישראל. אשר-על-כן, הבדיקה בעניינה הייתה בדיקה של מרכז חיים. שונה הדבר בעניינו של העותר 3. עותר זה היה יליד האזור. אשר-על-כן, הבדיקה בעניינו אינה בדיקה של מרכז חיים אלא בדיקה של השאלה אם הוא נטול זיקות לאזור – והכל כנגזר מהגדרת "תושב אזור" שבחוק הוראת השעה.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 52454-12-10 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

דיון והכרעה

15. לאחר שעיינתי במכלול החומר שלפניי ושמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בהרחבה, מסקנתי היא כי דין העתירה להתקבל בחלקה, כפי שיובחר ויוסבר להלן.

16. אציין תחילה, שלא היה לפניי חולק כאמור, שהבקשה שהוגשה ביום 31.10.2004 – סורבה; והסירוב היה ביום 24.2.2005 – כלומר עוד קודם שתוקנה הוראת השעה. המשמעות היא, כי בכל הקשור למצב החוקי שחל בעת סירוב הבקשה, אכן מדובר היה בסירוב כדין ולו במובן זה שבעת הגשת הבקשה היה העותר בן למעלה מ-13 שנה ואילו חוק הוראת השעה, כנוסחו דאז, הגביל את מתן המעמד לילדים עד גיל 12 (סעיף 3(1)). באת כוח העותרים טענה אמנם (כטענה חלופית) שאפילו אם היה מקום לראות בעותר 3 "תושב אזור" לפי חוק הוראת השעה דאז, הרי שלצורך **קיבוע גילו** של העותר 3 – יש לראות את מועד הגשת הבקשה הראשונה כאמור כמועד הרלבנטי (31.10.2004); אולם לצורך **קביעת הזכאות** לשדרוג מעמד – היה צריך להחיל על העותר 3 את חוק הוראת השעה בנוסחו המתוקן שלאחר אוגוסט 2005 אשר איפשר שדרוג מעמד לילדים בין הגילאים 12 עד 14. טענה חלופית זו עלתה גם במסגרת העתירה שהוגשה בעת"מ 311/06, בו עסקנו בהרחבה לעיל. כך עולה מכתבי הטענות השונים בעת"מ 311/06, שהומצאו לעיוני לאחר הדיון שהתקיים לפניי. בעתירה המקורית נטען (בין היתר) נגד עצם הסירוב לדון בעניינו של עותר 3 – סירוב של המשיב שהסתמך על הוראת השעה קודם לתיקונה, וכאשר עותר 3 היה בן למעלה מ-12 בעת הגשת הבקשה (31.10.2004). במהלך הדיון דחתם ובכתב התשובה עלה, כי המשיב נכון לדון בטענות למעמד לגבי עותר 3 (בין היתר), בשל שינוי הוראת השעה והאפשרות ליתן מעמד גם לקטין בגילאים 14-18. הצדדים עדכנו את בית המשפט בהתאם, על כך שהוגשה בקשה בעניין זה למשיב. בנסיבות אלה, כך ניתן להבין, קבע בית המשפט כי העתירה בעניין העותר 3 – התייתרה. ממילא לא באה הכרעה בשאלה, מהו הדין שיחול על עותר 3, כלומר מהו סוג המעמד לו הוא זכאי – שזו למעשה השאלה שלפניי בעתירה זו.

17. נשוב אם-כן לענייננו, ובו עצמו מסקנתי שאין מקום בנסיבות המקרה לקבל את טענתה החלופית של באת-כוח העותרת – שנדחתה גם על ידי ועדת ההשגה - היא הטענה לפיה יש להחיל על העותר את הרחבת הזכאות שבחוק הוראת השעה. בשונה מנסיבות אחרות ומפסיקה של בית משפט זה אליו הפנתה באת-כוח העותר (ראו עת"מ 24885-09-10 חלביה נ' משרד הפנים (28.7.2011) והאסמכתאות שם) סירוב הבקשה היה קודם לתיקון חוק הוראת השעה. אין מדובר אפוא במקרה בו הבקשה נותרה תלויה ועומדת ולא הוכרעה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 10-12-52454 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

זאת ועוד, כפי שגם פורט, פסק הדין בעת"מ 311/06 גם לא קבע אחרת בעניין טענה חלופית זו של העותר. משכך הם פני הדברים, לא מצאתי מקום לקבל את הטענה לפיה יש להחיל על העותר 3 את הוראות החוק המתקן שהרחיבו את הזכאות למעמד קבע, חרף העובדה שמדובר בבקשה שהוגשה קודם לכן וסורבה סופית. עוד אציין, שפסק הדין בעת"מ 311/06 עצמו גם לא קבע בעניינה של עותרת 5, שיש להחיל עליה את הגדרת הוראת השעה המתוקנת אלא קבע שיש לבחון את טענתה לפיה היא אינה תושבת אזור, וכפועל יוצא מכך – לבחון את תחולת תקנה 12 על עניינה.

18. בנפול טענה חלופית זו של באת כוח העותר, נותרת טענתה העיקרית והיא הטענה לפיה אין הצדקה להבחין בין ענייניו של עותר 3 לבין העותרת 5 בכל הקשור בקביעת מרכז חייה וכנגזרת מכך בשאלה אם העותר 3 היה כלל במועד בו הוגשה הבקשה הראשונה בענייניו (31.10.2004) – "תושב אזור". אכן, אותה העת, קבע סעיף 1 לחוק הוראת השעה כי "תושב אזור" הוא "לרבות מי שמתגורר באזור אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור ולמעט תושב ישוב ישראלי באזור". זאת, בשונה מן ההגדרה שבאה לעולם בתיקון הוראת השעה בשנת 2005 שהגדירה "תושב אזור" כ"מי שרשום במרשם האוכלוסין של האזור וכן מי שמתגורר באזור אף שאינו רשום במרשם האוכלוסין של האזור ולמעט תושב ישוב ישראלי באזור". ממילא, המשמעות היא, כי על פי הדין שחל בעת הגשת הבקשה לא היה די בעצם העובדה שעותר מס' 3 היה רשום באזור – ועל כן אין חולק – כדי להביא בהכרח למסקנה לפיה הוא "תושב האזור", בלא צורך לבחון את זיקותיו לאזור (והשוו עע"מ 1621/08 מדינת ישראל נ' חטיב (לא פורסם, 30.1.2011)). בהתאם לפסק הדין בעע"מ 5569/05 עוויסאת הנזכר לעיל, הרי שאין תחולה אוטומטית של חוק הוראת השעה רק בשל עצם הרישום באזור. יש לבחון באופן פרטני טענות לפיהן, לבד מהמרשם אין לטוען כל זיקה אחרת לאזור. הנטל הוא אפוא על הטוען לאי היותו "תושב אזור", חרף הרישום באזור, להביא ראיות מינהליות כי מלבד רישום במרשם נעדר הוא כל זיקה נוספת לאזור" (פיסקה 15 לפסק הדין; ראו עוד, עע"מ 5718/09 מדינת ישראל נ' סרור (לא פורסם, 27.4.2011)).

19. המכשול העיקרי לפניו ניצב עותר 3 בטענתו זו היא העובדה שבקשתו סורבה עוד ביום 24.2.2005 תוך קביעה כי חוק הוראת השעה חל עליו וממילא תוך קביעה משתמעת לפיה עותר 3 היה אז "תושב אזור". סירוב זה היה חלוט. אלא שנסיבות המקרה שלפניי הן מיוחדות במובן זה, שפסק הדין שניתן בעניינה של עותרת 5 בעת"מ 311/06 ובעיקר קביעת ועדת ההשגה לזרים מושא עתירה זו, שינו את התשתית העובדתית והמשפטית בכל הקשור בעותר 3 ושינוי זה מצדיק בעת הזו לקבוע כי עותר 3 לא היה תושב אזור בעת הגשת בקשתו

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 52454-12-10 מוראר ואח' נ' משרד הפנים

שמיום 31.10.2004. אכן, ועדת ההשגה קיבלה את ההשגה בעניינה של עותרת 5, תוך שקבעה שמרכז חייה היה מאז שנת 2002 בירושלים ושהיא נעדרת זיקות לאזור שיש בהן כדי לשנות מעניין זה. עותר 3 התגורר באותן השנים ועל פי אותו השימוע עליו נסמכה גם ועדת ההשגה לזרים בירושלים. הוא היה צעיר בשנים מעותרת 5. כל הקטינים התגוררו אותה העת עם אימם. ההבדל היחיד בינו לבין העותרת 5 – בו נתלה המשיב – הוא עובדת לידתו באזור להבדיל מלידת העותרת 5 בישראל. לנתון זה חשיבות אמנם, אולם לא מצאתי כי יש בו בנסיבות המקרה כדי להכריע את הכף ולהביא למסקנה לפיה לפי הדין שחל אותה העת עותרת 5 תיחשב כמי שלא הייתה תושבת האזור בעת הגשת הבקשה (שהוגשה עבור כל הילדים), ואילו אחיה הצעיר עותר 3 ייחשב באותו הזמן, על פי אותו הדין ובאותן נסיבות בדיוק למעט מקום הלידה – כ"תושב אזור".

20. כפועל יוצא מן האמור לעיל מסקנתי היא כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה המתבססות על פסק הדין שניתן בעניינה של עותרת 5 ובהמשך לו קביעת ועדת ההשגה לזרים בעניינה, קמה עילה לבחינה מחודשת של בקשתו המקורית של העותר 3 ובבחינה זו יש לקבוע כי עותר זה לא היה "תושב האזור" אותה העת. ממילא הסירוב לשדרג את מעמדו מטעם זה בלבד אינו יכול לעמוד עוד בנסיבות המקרה ועל המשיב לקבל החלטה חדשה בבקשתו המקורית של עותר 3 – כבקשה לאיחוד משפחות (רישום ילדים) שמחוץ לגדריו של חוק הוראת השעה (ועל פי נהלי המשיב). בנסיבות העניין הכוללות, לא מצאתי מקום לעשיית צו להוצאות וכל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תשלח פסק-דין זה לב"כ הצדדים, באמצעות הפקסימיליה.
ניתן היום, כ"ג בניסן תשע"ב, 15 באפריל 2012, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט